

[Jens Frandsen.]

ikke lade være med at føje til, at jeg var lidt skuffet over det. Jeg var også skuffet over den meget bastante afvisning af en ændring af § 10, vi havde ønsket.

Der er da heller ingen ændringer på disse punkter i ministerens forslag, til § 10 heller ikke fra socialdemokratiet, hvorimod de foreslår en ændring af § 1 gående ud på, at undervisere medtages. Ministeren afviser dette ønske. Jeg går ud fra, at undervisningsministeriet eksempelvis for timelærere udformer ansættelsesregler således, at der i det omfang, hensynet til stillingernes karakter tillader det, sikres funktionærlignende status.

I øvrigt skal jeg ikke ved denne førstebehandling, som er en principiel drøftelse, komme ind på mange enkeltheder; dem må vi drøfte i udvalget. Jeg skal derfor om dette kun føje til, at arbejdets art og karakter må være bestemmende for funktionærbegrebet med de begrænsninger, der gives vedrørende tjenestetid o. lign., og ikke ansættelsesstedet. Jeg anser dette for at være væsentligt, og jeg har også lagt mærke til, at der i socialdemokratiets forslag peges på, at der må gøres en lang række undtagelser vedrørende undervisere. Men jeg er altså ikke i besiddelse af ret mange fordomme, hvilket betyder, at vi naturligvis interesseret vil deltage i drøftelserne også om disse problemer.

Man kunne vel føje til, at netop disse måneder, hvor overenskomstforhandlingerne foregår, måske ikke er de rette til at forhandle, endsiige gennemføre væsentlige ændringer i afgrænsningen mellem arbejdere og funktionærer eller med hensyn til organisations- og forhandlingsret.

Foranlediget af et spørgsmål i november 1965 fra den nuværende socialminister, fru Nathalie Lind, til den daværende arbejdsminister, hr. Erling Dinesen, blev der rettet henvendelse til udvalget om at overveje en ændring af lovens § 8 med henblik på at stille efterladte efter mandlige og kvindelige funktionærer lige med hensyn til retten til efterindtægt. Dette ønske er efterkommet i begge forslag, og jeg noterer det kun, idet det i dag må anses for at være en så selvfølgelig ting, at det vel ikke kræver nærmere omtale.

Ministerens forslag om at indføre afskedi-

gelsesløn, hvorefter funktionærer efter 12 års uafbrudt beskæftigelse i samme virksomhed ved eventuel opsigelse opnår ret til efterløn, betyder en yderligere sikring for de noget ældre funktionærer. En opsigelse til en medarbejder, der over en længere årrække har været beskæftiget i samme virksomhed, er oftest en hændelse, der i dag sætter den opsagte i en alvorlig klemme. Naturligvis kan sådanne situationer aldrig helt undgås, men der kan bødes på dem. Jeg tror, at ministerens forslag er bedre end socialdemokratiets forslag om længere opsigelsesvarsler. Længere opsigelsesvarsler klarer ikke problemet; det tror jeg nu heller ikke forslagsstillerne forestiller sig. Situationen bliver ved afskedigelsesløn naturligvis heller ikke problemfri, det alvorlige er jo selve dette at blive sagt op. Det har vi gerne så vidt muligt villet undgå, særlig for de noget ældre funktionærer. Jeg tror, ministerens forslag vil føre til flere overvejelser, før en opsigelse af ældre funktionærer gives. Desuden vil opsigelseslønnen ligesom mere være en erstatning eller en betaling for mange års tjeneste.

Efteruddannelse og omskoling er nødvendige ting i arbejdsmarkedspolitikken, og der er heldigvis en voksende forståelse for sådanne aktiviteter. Det er der fra offentlig side, men det er der så sandelig og heldigvis også fra mange private virksomheders side. Funktionærerne må virkelig udnytte de muligheder, der gives ikke mindst for stadig efteruddannelse. I et moderne erhvervsliv sker der en stor og hurtig omstilling på alle områder, og det er klart, at selv om vi har en dygtig funktionærstand, er det nødvendigt at følge med i, hvad der sker. Naturligvis må funktionæren selv gøre en indsats også på dette område for ikke at gøre sig selv mindre egnet, hvorved hans stilling lettere kommer i fare.

Der er nok i tiden en vis leflen for de yngre generationer, og selv om de er dygtige, beklager jeg den tendens, der er til ligesom at mene, at midaldrende ikke rigtig er herre over situationen, hvorfor man ved indskrænkninger først må skille sig af med dem. Det er til større gene for en ældre at blive sagt op, end det er for en yngre, der almindeligvis lettere får en anden stilling. Dermed mener jeg ikke, at de absolut skal siges op, tværtimod; erfaringer parret med åbenhed